

Yousri

Timen Jan Veenstra

Yousri

In mij, een duizend identiteiten die
rijzen en dalen, kicken hoeken vallen trekken stoten opspringen
uithalen om aandacht schreeuwen;
met iedere jab, block
vechten om voorrang en
elke dag opnieuw,
minuut, seconde, kies ik wie ik ben.

Yous, Lange, voor altijd Tungsi, al noemen ze me niet meer zo,
Baby Face Ninja, Mocro.. (zelfs al ben ik dat niet)

En ondertussen, in de ring, alleen het ik
en in mijn trap besloten
een jeugd verloochend en de lege haat
van gemis, van een extra stoel aan tafel
het voelen dat hij er weer niet is,
ergens laveloos onder tafel ligt of op of naast
- het doet er niet toe.

Ik kijk naar rechts tussen touwen en zweetdruppels door
hij staat er niet.

Geen verrassing.

Je zou denken
wat er niet is
dat mis je niet,
maar niets is minder waar.

Je voelt het, hier, en hier,
sidderen en golven, gapend en verloren
het idee dat iets er hoort, daar,
een ding een stabiel een leven
dat in gedachten zo mooi was
maar werkelijk niets anders dan
een uitgetrokken leeg, illusionair droombeeld
van doorkrast fotopapier, kreten gestold in vale inkt,
volgehouden glimlachen, frivole schijn.

Jij was er niet wanneer je er wel had moeten zijn.

Ik weet hoe het echt was.

Nu.

Mijn hele jeugd, het idee van een mogelijk geluk,
zag het leven door die focus, maar voelde
alleen zijn mislukking.

En als hij er al was, met adem en het strompelen
van bank naar drank van hand naar hoofd
het steunen en kreunen en duizendmaal 'sorry jongen, ik weet dat ik je het had beloofd, maar..'
dan..-

Nee.

Ik praat er niet graag over,
haal mijn brede schouders op.

Een snelle glimlach, maak nog net niet een wegwapperend gebaar
met mijn hand.

Ontkennen is beter dan genezen en Ach, zeg ik dan, hij was er niet, nou en?
 Hij dronk teveel.
 Het is geen echt verlies.
 En dat meen ik.
 En ook weer niet.
 En ja, nu wil hij terug, maar joh, dit hele gesprek hadden we niet gehad
 als je toen niet was gevluht.
 Van deze boom vallen geen vruchten, voor jou.
 Er is geen gemis, geen houden van want
 ik vertel het mijzelf, elke dag.
 Hij leeft, maar is dood voor mij.
 En nee, ik lig er niet meer wakker van.
 Of nou ja, goed, soms, een beetje.
 Misschien.

Maar in de ring mag ik de haat laten bestaan:
 voor zijn angst voor het alles,
 en het familiale niets;
 dat er dan paniek was en altijd daarna weer
 het eeuwige vragen om vergiffenis -
 een levenslang belijdenis van overmacht,
 puur onvermogen,
 'maar jongen, jongen, het is gewoon een soort van stoornis,
 het ligt niet aan mij.'
 Het ligt niet aan jou maar waarom is het nu dan mijn probleem?
 Onzin.
 Genoeg.
 De grens is hier, mijn rode lijn, ik bevecht hem elke dag.
 Klap op klap geef ik, ik heb genoeg gehad!
 Het kost me moeite, prevelend mijn mantra,
 bij het opstaan slapengaan en het alles daartussenin:
 Ik ben hem niet.
 Of, nou ja..
 Ik *wil*...-

In mij ligt ook verborgen, mijn moeder;
 ik ben haar ijzere discipline en het nooit opgeven
 keek ik van haar af, de wereld trotseren
 met een glimlach en daarna vragen
 of alles wel goed met *ons* gaat.
 Toen ik klein was, om de zoveel maanden een
 plastic zak met kleding, tweede, derde hands;
 maakte niet uit, ik heb nooit naar meer verlangd.
 Zij was daar.
 En tussen haar lessen Frans, het leven met vier koters in de auto en
 eten dat altijd bijna aanbrandt want ze was alleen,
 toch altijd op tijd voor trainingen en als ze even bezig was
 keek ik naar haar en wist:
 je weet pas wat kwetsbaarheid is als het je overkomt.
 Wat rest is slechts de vraag, hoe draag je het,
 hoe ga je ermee om?

Durf ik nog kwetsbaar te zijn?

Ik denk aan mijn moeder en ga ondertussen de wereld rond,
plaatsen steden landen continenten
en de maan op zondag als het even kon, voor haar.
Zodat ik terug kan geven wat..-
Ik weet, het gaat niet om geld, maar-

Op straat kijken ze me aan, zeggen tegen mij
wat doe je hier? Zien alleen mijn andere vaderland,
mijn Nederlandse moeder blijft onzichtbaar verborgen,
eenmaal andermaal tussen wal en schip beland.
Eerste indrukken
en dat een leven lang.
Niet voor mij.
Want ondertussen is zij daar en als het niet meer gaat
mijn hoofd in haar handen, zoenen op mijn wang,
'het komt wel goed schat, ik ben er.'
Ik voel me geborgen, gesterkt en volledig overrompeld
in de zee van haar armen, het enige gevecht
dat ik steevast verlies. Nooit wil winnen.
Ik weet, het is niet genoeg, oneindig onvoldoende
maar ik wil het bij deze toch maar zeggen:
dank je, lieve mam.

Er huist ook onrust in mij.
Hij groeit.
Het is het wiebelen met mijn tenen, het krabben aan mijn baard
het botsen tegen grenzen
die niemand hardop stelt maar toch volop zijn bewaakt,
door een kracht, een schaduw van een wat-er-nooit-was.
Het drijft me voort.
Het is het idee van niet mogen stilzitten,
doorduwen, het zoeken naar een groots en meeslepend iets.
Ik wil de beste worden en verder niets.
Daarom ben ik ook de jongen,
sorry, man,
die zich nooit alleen voelt wanneer hij eindelijk thuis is,
het buiten donker is, hij alleen zit op de bank samen met
de na-de-training-blauwe-plekken en het bijten van zijn spieren.
Nee zeg ik, en ik kijk eens rond.
Alleen voel ik me niet.
Ik heb er geen tijd voor, herhaal ik opgewekt en
de kamer praat niet terug.
Die weet dat ik gelijk heb.
Ik bedoel, aan vriendinnen geen gebrek,
maar ik wil ze niet.
Ze houden je tegen, houden je klein.
Ik wil vliegen nu, mezelf kunnen zijn en heb nu echt geen tijd om te
investeren in..
Niet dat ik het ze niet gun, mijn maten, met hun kroost.
Maar kom op man, ik wil de beste worden,

wat heb ik nu te bieden,
 misschien over een jaar of vijf, tien,
 en ja als het komt dan komt het of natuurlijk niet maar-
 Ik heb mijn familie en mijn trainers,
 's ochtends in China en de dag daarop in Oekraïne.
 Dat is mijn leven nu.
 Eén focus, één doel.
 En ondertussen, daar, de wereld.
 Zo dichtbij.
 Nooit geweten.

Ik vlieg van China, Oekraïne, Tsjetsjenië, Amerika naar Afrika,
 maar de wind *hier*, hij ruikt naar Noord;
 de mensen hier, ze praten;
 er is een bakker op de hoek en
 als ik over straat loop zegt mijn oude buurman
 "hee! was jij niet dat schoffie van de straat?
 hoorde dat het goed met je gaat, top man!"
 Ik was klein hier, kriel en kort;
 ik vocht met alles en met iedereen,
 tikte pillen achterover dronk me elke zaterdag kapot,
 snapte opeens mijn vader
 als hij thuiskwam met een kater maar
 ik ben hem niet.

In mij, een duizenddeling
 en ik de enige die hem kan zien,
 ik kan hem wijzen
 en becijferen
 elke letter plaatsen
 van elke komma zeggen:
 dit is deze ik
 of
 dit is die andere mij,
 oneindig veranderend maar allemaal dezelfde,
 en ondertussen
 dans ik, ontwijk ik; ik steek en zing
 huppel stoot omarm duw trek draai en
 besta zelfs als ik uitgestrekt op de grond lig,
 rug op mat en de hemel open boven mij,
 lichten die verblinden maar
 een tik van kickboxhandschoen op kickboxhandschoen
 en opnieuw, opnieuw, opnieuw.
 In mij ontstoken die eeuwige drive,
 een helder brandpunt, mijn eerste licht,
 het niet opgeven, nooit opgeven, geen verlies, niet zwichten;
 rug recht en: door!
 Najagen op fantomen noemen mensen het
 maar zij zijn blind voor de morgen die ik zie:
 een wereld die kan veranderen.
 Die jou neer kan slaan wanneer 'ie wil maar niets,
 maar dan ook echt niets,

tegen je kan zolang je maar weer opstaat,
blijft opstaan.

Blijf opstaan.

Noem me een romanticus, sla me met cynisme terug;
ik recht mijn rug en incasseer. Zolang als dat het nodig is,
zolang het moet, keer op keer en met elke zucht, elke kaakslag die ik in me heb
vecht ik terug.

Ik voel in mij het samenzijn,
met mijn maten, alle nationaliteiten en
ik weet waar ik vandaan kom,
de shit die ik heb gedaan.

Ja, er is verdeling en een fucked up maatschappij
maar ik weet dat het leven anders kan zijn,
ik voel het, in de ring, gek genoeg, elke dag;
we kunnen alles worden
wanneer we samen zijn.

Mooie woorden? Ik denk het niet.

Onmogelijk is maar een woord,
rondgestrooid door kleine mensen
die bang zijn de wereld te verkennen.
Onmogelijk is een mening, niet een feit.
Geen verklaring maar een uitdaging.

Niet anders dan
mogelijk potentieel en gebonden aan de tijd, want
wanneer de lampen aangaan, het gezang aanzwelt,
je met open ogen incasseert, pareert, terug slaat,
doorgaat, beloof ik je:
het tij zal keren, je hoeft het alleen maar te geloven,
slechts te zien:
onmogelijk is een woord,
onmogelijk
is niets.